

Word stil en ontvankelijk...

De zon gaat onder en de wereld komt tot rust... Stilte – dat is wat we verlangen voor deze dagen. Niet zozeer stilte als de afwezigheid van ieder geluid. Want wanneer stemmen om ons heen ontbreken, wanneer muziek om ons heen zou wegvallen, zouden we dan werkelijke stilte ervaren? Of zouden dan de stemmen in ons hoofd des te harder spreken? Zou dan het rumoer in onze eigen gedachten oorverdovend klinken?

Word stil...staat als een oproep, een verlangen, omdat stilte bij God hoort. En met stilte bedoelen we dan rust, vrede, kalmte. Het tegenovergestelde van hoe ons leven in deze wereld vaak is.

Er is een categorie mensen dat het altijd druk heeft, dat vinden ze misschien helemaal niet erg, maar hun agenda is altijd goed gevuld met de nodige activiteiten, werkzaamheden en verplichtingen... Er is een categorie mensen die misschien helemaal niet zo'n gevulde agenda heeft, maar die wel een zekere onrust ervaart, een soort ontevredenheid over het leven zoals ze dat leven, omdat het je niet lukt of gelukt is dromen of idealen waar te maken...

Maar het is ook groter dan dat. Het is ook groter dan ons persoonlijk leven. We leven in een samenleving die onrustig is: voortdurend wordt er 'gejaagd' op groepen mensen in onze maatschappij – Marokkanen, uitgeprocedeerde asielzoekers die niet uitgezet kunnen worden, ouderen die hun veilige plek in het verzorgingshuis moeten verlaten vanwege sluiting, constant is er dat vergrootglas dat gericht is op dan de ene groep, dan de andere groep...

En wat te denken van de wereld waar onze maatschappij maar een klein onderdeel van is...? Waar in deze wereld is het stil? Niet in de Oekraïne, niet in de Centraalafrikaanse Republiek, Noord-Nigeria of Zuid-Sudan, niet in Syrië of de Palestijnse gebieden, Jeruzalem of Egypte, niet in Indonesië, Noord-Korea of Venezuela... Over deze wereld heen klinkt de haat als hard metalen schoten, klinkt de dreiging als stampende laarzen en klinkt de angst als bonzende harten...

'Alles is in beweging' – dat zeiden de Griekse filosofen al. De hele wereld is in beweging, alles verandert voortdurend en in het Westen verandert alles in een steeds hoger tempo. En waar de één de veranderingen omarmt en meegaat in de vaart van deze tijd, daar voelt de ander zich steeds onveilig door dat alle houvast lijkt te verdwijnen...

De stilte zingt U toe, o Here,
in uw verheven oord.
Wij zullen ons naar Sion keren
waar Gij ons bidden hoort.

Wees stil voor het aangezicht van God, want heilig is de Heer.

Met al onze eigen onrust, met al onze ontevredenheid, al die gedachten en gevoelens die om een plekje vechten, met alle onvrede van deze wereld komen we in de kerk bij elkaar, om verbonden te zijn met de mensen die op een andere plek luisteren, op een andere plek samenkomen...

We hebben ons naar de Heer gekeerd, omdat we van Hem onze hulp verwachten, omdat we van Hem redding en verlossing hopen. Maar hoe ontvankelijk zijn we voor wat de Heer ons geven wil? Hoeveel ruimte hebben we in onszelf om toe te laten wat de Heer hier op deze plek, op dit moment, aan deze tafel uitdeelt?

Als ons leven gevuld is met van alles dat om aandacht schreeuwt, hoe kan zijn genade, zijn vergeving, zijn ontferming over ons en zijn liefde voor ons ons dan raken?! Hoe kunnen wij het brood dat we morgen op Goede Vrijdag breken en de wijn die geschonken wordt – hoe kunnen we dat proeven als onze gedachten niet rustig zijn, als er in ons hart geen kalmte is? Of is dat teveel gevraagd? Is het teveel gevraagd om stil te zijn, is het te hoog gegrepen om vanavond een stille rust te ervaren?

Ik heb mijn ziel tot rust en stilte gebracht
als een gespeend kind bij zijn moeder,
als een gespeend kind is mijn ziel in mij...

Ik vind dat zo'n troostrijk beeld... Een gespeend kind, een kind op de arm van zijn moeder, te groot om nog aan de borst te drinken, te klein om zichzelf te troosten... Een kind waar de tranen over de wangen rollen, het lijfje schokkend van verdrietige uithalen, een kind dat rustig wordt, omdat de moeder rustig is, invoelend met het verdriet van haar kind, maar kalm, omdat ze weet dat ze haar kind kan troosten... En het schokken wordt steeds minder, de uithalen nemen af, het snikken komt tot rust. En het kind vleit zich tegen zijn moeder, zijn hartslag daalt bij het voelen van haar liefdevolle troost...

Israël, hoop op de Heer – vanaf dit moment, voor altijd

Zoals een kind tot rust komt bij zijn moeder – dat is tenminste het ideaalplaatje dat geschetst wordt en ik realiseer me natuurlijk ook wel dat niet alle moeders altijd aan dit beeld voldoen en ik realiseer me ook dat je als moeder vast je best doet..., maar je zult niet altijd de rust hebben om je kind bij je te nemen, je zult niet altijd de alertheid hebben om het verdriet van de ander te signaleren, je zult niet altijd de energie hebben om de ander die troost te bieden, je zult niet altijd de ruimte hebben om zo met de ander mee te voelen en mee te leven...

Daarom...hoop op de Heer...

Daarom...kom aan de tafel om te delen in de Maaltijd van de Heer. Hier mag je voedsel voor onderweg ontvangen. Hier wordt je hart versterkt. Hier vind je rust voor je ziel. Maar...wanneer je verborgen houdt wat donker is in jou, wanneer je je verschuilt achter trots, wanneer je krampachtig vasthoudt aan je eigen ideeën en je je afsluit voor de mensen die je naasten zijn... Wanneer je handen gesloten zijn, wanneer je hart vol is van jezelf en je gedachten beheerst worden door je eigen ideeën... Waar is dan de ruimte om te ontvangen?

Jezus ging in Getsemane tot driemaal toe in gebed ging om vrede te vinden over de weg die Hij moest gaan. Alle onrust, alle angst – Jezus moest het loslaten om de vrede van God over zijn roeping te kunnen ontvangen. En morgen, dan horen we hoe het verder ging in die nacht: er is een stilte in

Jezus die maakt dat Hij zich kan overgeven. Het is niet de wanhoop waardoor Hij zich gewonnen geeft... Nee, Jezus houdt de regie in handen. Het is zijn beslissing. Het is zijn keuze. Gemaakt vanuit de stille overtuiging dat het goed is om naar zijn Vader te luisteren. Gemaakt vanuit de stille zekerheid dat de wil van God goed is.

Ik gun jou die stille rust. Ik gun mezelf die kalme vrede. Ik gun het ons dat we straks ons hart legen. Dat we de onrust bij Hem brengen, dat we de ontevredenheid neerleggen voor zijn voeten, dat we de angst loslaten, dat we morgen ontspannen en met open handen brood en wijn kunnen ontvangen.

Want alleen dan is er ruimte in jou, alleen dan is er ruimte in mij, om verder te gaan. Door te gaan naar morgen, door te gaan met ademen en leven, alleen dan is er kalmte om je niet te laten beheersen door dingen van deze wereld, alleen dan is er vrede met wat komt.

Word stil...wees stil...want de kracht van God daalt neer op dit moment...in Jezus die ervoor koos om zijn Vader gehoorzaam te zijn, in Jezus die zijn leven kon overgeven, in brood en wijn die daar het teken van zijn.

Hoop op de Heer...

Naar M. Kollenstaart 17-04-2014